

De vlinder

Er streek een kleurige, ragfijne vlinder neer op mijn schouder, ze vroeg, *“Wie ben jij?”*.

“Ik ben de vrouw die kan klaterlachen, houdt van dansen en van jongs af aan het ‘oor’ is, zei ik.

“En wie ben jij?”

“Ik ben de kleurige, ragfijne vlinder die zich ontworstelt heeft aan de grauwgrijze huls en die nu vrij is”, zei de vlinder.

“Maar jij bent dus de vrouw die kan klaterlachen, houdt van dansen en van jongs af aan het ‘oor’ is?”, zei de vlinder.

“Ik wordt nieuwsgierig, vertel mij eens wie jij nog meer bent”.

“Ik ben geboren in een groot en liefdevol gezin in Boxmeer, ik ben de oudste in een gezin met vijf kinderen, waarvan er al twee zijn overleden.

Vorig jaar overleed mijn jongste zusje en vanaf dat moment hoeft het van mij ook niet meer zo.”

“Waarom hoeft het van jou niet meer?”, vroeg de vlinder.

“Nou, weet je, ik ben al heel lang ziek en ik lever alsmaar in. Ik heb afscheid genomen van mijn lieve man Ab, van veel familieleden, van mijn lieve kleindochter Lieve en afgelopen jaar dus van mijn jongste zusje.

En de laatste tijd raak ik steeds meer de weg kwijt in mijn eigen geest”, vertelde ik.

“Maar nu lijkt het alsof ik alleen maar nare dingen heb meegemaakt, dat is echt niet zo. Ik heb een mooi leven gehad, ik ben heel gelukkig geweest.

Een groot deel van mijn leven heb ik samen met Hans in Boxmeer gewoond en de laatste jaren woonde ik met veel plezier in een Woonzorgcentrum.

Ik had een lieve man die mij op handen droeg, hij verwende en verzorgde mij. Ik kreeg liefde, aandacht en vlinders van hem.”

“Oh, kreeg je vlinders van hem?, zei de vlinder.

“Ja”, zei ik.

“En samen kregen we twee prachtige zonen, een dochter, schoonkindere, zes kleinkinderen en tot op heden 1 achterkleinkind én er zijn er twee onderweg.”

De vlinder zei: *“Dat is een mooie oogst”*.

“Zeker, ik heb ook erg van ze genoten. We gingen vroeger vaak met de kinderen naar de camping, we hebben goede herinneringen aan de Sinterklaasfeesten, de kerstdagen en eigenlijk vierden we alle hoogtepunten in dat jaar.

Later pasten we op de kleinkinderen, gingen we met ze naar de kinderboerderij en bakten koekjes met ze.

Na het overlijden van onze kleindochter was de zon lang uit ons leven, maar op zeker moment zagen we de zon toch weer schijnen. Eerst achter de wolken en later ook weer voluit.

“Waar heb je het meest van genoten in je leven?”, vroeg de vlinder.

“Van mijn gezin”, zei ik, “en van lachen, dansen en toch ook het ‘oor’ zijn”.

“Dat is mooi”, zei de vlinder, *“hoe zit het met het dansen?”*

“Ja, toen ik dat nog kon ging ik graag met naar een dansavond om te dansen. We zwierden en zwaaien over de dansvloer en iedereen keek naar ons.”

“En vertel eens over het ‘oor’ zijn,” vroeg de vlinder.

“Mijn vader kwam als immigrant naar Nederland en heeft de Nederlandse taal nooit goed beheerst. Als klein kind al ging ik mee naar belangrijk gesprekken; de dokter, ouderavonden op school enzovoort”.

“Vond je dat vervelend?”

“Och, ik wist niet beter en die rol in het gezin heeft mij een groot gevoel van verantwoordelijkheid meegegeven en ik kan nog steeds goed luisteren. Met mijn oren én ook met mijn hart”.

“Het ‘oor’ zijn heeft me veel gekost en veel gebracht. Het is allemaal goed gekomen”.

“Wat is er goed gekomen”, vraagt de vlinder.

“Alles is goed gekomen. Het leven heeft gegeven en genomen, het leven was mooi en soms ook moeilijk, maar als ik zo terugkijk, denk ik dat mijn leven in balans was. Ik ben gelukkig geweest, mijn leven heeft zin gehad”.

“Komt het nu ook goed?”, vraagt de vlinder

“Ja, ook nu komt het goed”, vertel ik de vlinder.

“Ik vlieg dadelijk weg, de zon en het licht tegemoet. En ik ontmoet hen die mij zijn voorgegaan. Ze herkennen mij en ik herken hen.”

“En dan ben ik blij en zo onbegrijpelijk gelukkig. Ik kijk naar beneden en hoop dat de mensen die ik achterlaat, weten dat het goed is met mij. Dat ik gelukkig ben.”

“Dat is een hele goede afloop”, zei de vlinder en fladderde vrolijk weg.